

hozták. Igen érdekes egy másik füzetük is, a Moholy-Nagy bevezetőszövegével és kísérleti képeivel készült „Malerei, Photographie, Film” c. füzet, amely a nagyvárosi, légi, az állatéleti s általában a szemünk előtt lejátszódó mozgási tüneményeket adja vissza a fotografáló lencse, a kamera, sőt gyakran ez utóbbi nélkül, tisztán a fénynek a fényérzékeny papírra való hatásából. Itt valóban dicséretes az a törekvés, hogy az objektív és a fotográfiát attól az utánzási vágytól, mellyel az idők folytán a „festői” problémákra és a festői lehetőségek technikai visszaadására vetette magát, eredeti problémáihoz visszaterelje. Mióta a film az emberi, a technikai megtermészeti mozgásvonalakra, pillanathelyzeteknek szépségeire figyelmeztetett, azóta angol képeslapokban gyakran lehet látni ily témákat: a vízbeugró ember, a szimultán-fotografálás, a tengeri pók, a nagyító alatt stb. Ezeket a „fotogrammok”-nak nevezett fotókérdéseket igyekszik most a kinetikai szépségek látószögébe állítani Moholy-Nagy és ezzel fokozni azt az érzékenységet, mellyel a modern embert a technikai kifejező formák spontán szépségei számára meg lehet nyerni. A dessau-i iskola elvitathatatlanul dolgozik, kutat és fáradság nélkül szolgálja messze-menő céljait.

Bor Pál.

KIÁLLÍTÁSOK

MAGYARORSZÁG NEM VESZ RÉSZT A FILADELFAI VILÁGKIÁLLÍTÁSON. Lapunk legutóbbi számában megemlékeztünk a filadelfiai kiállítás magyar osztálya szervezése és a kiállításon építendő magyar ház ügyében folyó tárgyalásokról, amelyek akkoriban biztató eredménnyel kecsegtettek. Amde a kormány végleges döntése szerint Magyarország hivatalosan nem vesz részt a kiállításon, nyilvánvalóan azért, mert nem fedezheti a kiállításon való szerepléssel járó többmilliárdos költségeket. Öszintén bevallva, mi csak helyeselhetjük kormányunk állásfoglalását, mert az eddigi tapasztalatok szerint a külföldi kiállításokon való részvételünk még sohasem járt kiállítóinkra nézve oly eredménnyel, mely arányban állt volna az ilyen vállalkozással kapcsolatos szállítási, biztosítási, berendezkedési és adminisztrációs kiadásokkal. Amikor kormányunk „fedezet híján” nem tudja a hazai iparművészetnek Magyarországon való térfoglalásának fokozására és általában iparművészetünk és háziipari termelésünk nemesítésére és fejlesztésére irányuló törekvéseket a kellő támogatásban részesíteni, akkor vétek volna, ha tisztán reprezentációs célokat szolgáló külföldi szereplésekre milliárdokat költene. Amerika ma már nem Eldorádója a kontinens exportörjeinek. Magas (60–100%-os) értékű vámjával erélyesen védi a maga termelését különösen most, amikor éppúgy, mint az európai államoknak, a munkanélküliek sokmillióssal kell megküzdnie. Ha pedig amerikai kereskedő külföldről hozat árút, annak nagyon olcsónak kell lennie, hogy a magas vám mellett haszna maradjon. Magyarország pedig — sajnos — ma a legdrágábban termelő országok egyike.

A CENNINIEKNEK a Nemzeti Szalokban legutóbbi kiállításából mutatunk be két szemelvényt. *Hende Vincének* egy hangulatos magyar gobelinjét és *Leszkovszky Györgynek* temperában festett Angyali üdvözlését. Noha mindkét jeles művész már határo-

zoltan kiforrt egyéniség, műveikből boldogult szeretett mesterük, kőrísői Kriesch Aladár nemes művészetének hatása sugárzik felénk. Alkotásaikat szemlélve érezzük, hogy ez a két komoly művészember megszívta és követi az eszményi célok felé törő, soha eléggé meg nem becsült, univerzális tudású tanítómesterük példáját. Ez teszi rokonszenvesé tőrekvésüket és biztosítja művészetük szintjének folytonos emelkedését.

LARISCH RUDOLF, a hírneves bécsi írásművész hetvenedik születésnapja alkalmából a bécsi iparművészeti múzeum igazgatósága nemzetközi írásművészeti kiállítást rendez, amelyre meghívták a magyar művészeket is. A kiállítás április és május havában lesz látható.

PÁRIS ÉS DREZDA. Ez a két név úgy kerül egymás mellé, hogy azoknak, akik külföldi kiállításokra készülnek az idei nyáron, a két városba kell megváltaniok körutazási jegyeiket. Bár ezidőszert nem egészen bizonyos, hogy a tavalyi nemzetközi iparművészeti kiállítást ez évben is megnyitják-e a francia fővárosban, a valószínűség amellel szól, hogy az óriási tömegben megépített kiállítási pavilonokat új anyaggal s új látványokkal ezidén újból megnyitják. A kiállítók nagyrésze ugyanis ilyen irányú kérelmet intézett a francia kormányhoz. Azt kéri, hogy ha már egymilliárdnyi frankot beépítettek a kiállítási területbe, akkor az idegenforgalom fellendítését előmozdító kiállítást okvetlenül nyissák meg újra. Ezzel szemben a kiállítási kormánybiztosság a kérelem elutasítása mellett van, főleg azért, mert akkor csak növekszik az állam számára az amúgyis deficités vállalkozás költsége. De leghevesebben a Grand Palaisban kiállító nagyiparosok vannak az újra való megnyitás ellen, akik azzal érvelnek, hogy a kiállítás e távollevő részét alig látogatják. A kormány egyelőre még nem tudott dönteni a kérdésben. A szászok fővárosában azonban nagy előkészületek folynak az 1926. évi nyári kiállításra, mely egyúttal a német kertépítéssel bemutatkozásával lesz egybekötve. Egy óriási parkot fognak állandó és egyes kiállítóhelyiségeket időszakos virágkiállítások s kertépítészeti bemutatók céljaira fentartani. Ezenkívül pedig nemzetközi képművészet is készül Drezdában, melyre csaknem minden jelentős európai állam bejelentette már részvételét — Magyarország kivételével.

DIVATRAJZOK KIÁLLÍTÁSA. A berlini Staatliche Kunstbibliothek mostanában nagyszabású kiállítást rendezett régi és modern divatrajzolóok lapjaiból, amely páratlanul gazdag volt történelmi látványokban. Valahol a XV. század első felében Pisanello lapjai közt merülnek fel az első tudatos divatrajzok, melyek az akkori burgundi viselet finomságaiba engednek bepillantást. De ugyanakkor már a nürnbergi női viselet is megjelenik Dürer vízfestésű tollrajzain, hogy csakhamar Holbein Hans is finom körvonalakon mutassa meg, mennyire megéreztek a bázeli női ruhák kelméjét csakúgy, ahogy más lapjain az aranyművészeknek is csodásan precíz anyag-megérezetelje. Mikor a humanizmus az egész világon fokozza az életörömmök iránt való fogékonyságot, a XVI–XVII. században az utazás, a szép élet jelentős tartozékává válik a ruhákban való gyönyörködés is és kivált a nagy útleírók műveit díszítik a színes divatlapok. Ekkor még inkább Velence volt a divatközpont, hogy csakhamar átadja a helyét a Lajosok fővárosának, Párisnak.

XIV. Lajos korában Bonnard és Leclerc lapjai képviselik ezt az ízlést, amely azonban csakhamar átengedi az uralmat a féktelen öröm és a szabad rajzi felfogás képviselőinek, akiknek az élen a rokokóban Walteau halad. Mily illatosak, gyengédek, csillogóak és halk suhogásúak az ő divatdámái. Már a követők, mint például Gravelot, ezt a csodás rajzi készséget nem tudják utánozni. Igazán domináló szerephez mégis csak a divat nagy királynőjének, Mária Antoinettenek és udvari szabónőjének, a híres Rese Bertinnek idejében jutott a divatlaprajzoló. Ebben az időben minden grafikus úzi ezt az ő divatmetszetein, de a legnagyobb népszerűsége az ifjabb Walten François jut sikkes nőivel. Mert lassan elterjed a divatmánia és már a forradalmat megelőző évtizedben egyidejűleg Párisban, Londonban és Weimarban jelennek meg népszerű folyóiratok, kedves kis almanachok a divat propagálására, melyeknek rajzolói közt ott vannak Debucourt, Horace Vernet, Isabey, Boilly. A tizenkilencedik század csak továbbcsélesíti e lapok népszerűségét. Kivált Louis Philippe polgárkirálysága kedvezett az új divatoknak, melyekből lassan kibontakozik a Second empire bájos krinolinja. Ennek pedig van egy mestere, akinek lapjain utánozhatatlan bájjal jelenik meg a suhogó, karcú, törékeny szépség Guys Constantin, a merész, szinte röptében odavetett divat-skécek finom rajzolója. Hosszú időre csak vérszegény, divatbábokra emlékeztető mamzellek következnek ezután divattörténet kőrajzain és cinkografiájában, míg nem a Werkbund és a bécsi iskola megteremti az új divatrajz mestereit, a müncheni Gulbransson, Wilke, a berlini Kainer Lajos, Ofterdinger Annie és a bécsi Lendecke, Wimmer stb. személyében. Párisban Lepape és Bakst visznek új szintet a kissé ernyedő művészetbe. A berlini kiállításnak nevelő- és ízlésirányító hatása igen nagy volt s ennek megfelelő volt a látogatottsága is.

AZ IPARMŰVÉSZETI TÁRSULAT KÖRÉBŐL

AZ ORSZ. MAGY. IPARMŰVÉSZETI TÁRSULAT választmánya 1926 február hó 4-én ülést tartott Bánffy Miklós gróf elnöklésével. Jelen vannak: Szablya-Frischauf Ferenc alelnök, Bodon Károly, Hauswirth Ödön, Kórody György, Kovács Erzsébet, Majoros Károly, Mátrai Lajos, Nagy Antal, Telcs Ede és Végh Gyula vál. tagok. A jegyzőkönyvet Györgyi Kálmán igazgató vezeti. Elnök üdvözlő a jubileumi kiállítás alkalmából miniszteri kitérítésben részesült kiállítókat, kiket erre az ülésre meghívott. Felkéri az igazgatót, hogy az illetőknek a kitérítésekről szóló okleveleket, illetve jutalmakat adja át.

Györgyi Kálmán igazgató visszaillesztést vet a vallás- és közoktatásügyi nagy aranyérmének, valamint a kereskedelemügyi miniszternek iparművészeti érdemek jutalmazására szánt érme és díjak alapításának körülményeire, azok rendeltetésére és rámutat a kitérítések jelentőségére és értékére. Kívánja, hogy a most kiosztásra kerülő érme és jutalmak buzdítsák a magyar iparművészeket, hogy jeles munkásságukkal ők is érdemesekké váljanak ily kitérítések elérésére. Ezután bejelenti, hogy a vallás- és közoktatásügyi miniszter nagy ipar-

művészeti aranyérmét az illetékes bírálóbizottság javaslatára Kozma Lajos építésznek ítélte oda. Az érmet egyelőre nem kézbesítheti, mert kész érme mel a miniszter nem rendelkezik, de már intézkedett, hogy hamarosan elkészüljön.

Ezután kiosztja a kereskedelemügyi miniszter érmeihez tartozó okleveleket a kitérített kiállítóknak és a jutalmakat a kiállításon közreműködött nyolc művezetőnek, illetve segédnek. Ezeknek a névsorát lapunk más helyén közöljük.

A kitérítettek nevében Kozma Lajos a következő beszéddel mondott köszönetet:

Nagyméltóságú Elnök úr!

Mélyen tisztelt Választmány!

Mélyen meghatva mondok köszönetet társaim és magam nevében azért a kitérítésért, melyre bennünket érdemesítettek. Jól tudom, hogy az állami nagy aranyérem a legszebb magyar művészeti kitérítések egyike, és a magyar iparművészet legfényesebb nevei ragyognak a kitérítettek között. Jól tudom, hogy egy ilyen kitérítést nem elég megérdemelni, egy ilyen kitérítés kötelez. Kötelez arra, hogy azt a célt, melyet eddig híven szolgáltunk, ezután is tántoríthatatlanul kövessük. Azt a célt, amit én tűztem magam elé, a régi magyar művészet és mesteremberek munkája sugallta. Mindenki, aki itt nagyot és szépet alkotott, bekapcsolódott a nagy európai kultúrközösségbe, samellett saját egyéniségét, nemzetének formanyelvét legteljesebben ki tudta fejezni. De nemcsak hazai művészet, de az idevándorolt, királyaink és főuraink által behozott, idegen művészek és iparosok munkáin is meglátszik a magyar föld bűvös ereje. Ezért más a jaáki templom, mint a bambergi székesegyház, más a Bethlen Kata ládája, mint a Fuggereké, a régi céhládák és céhkancsók művészete mind erről a csodálatos hatásról beszél, amit a magyar föld gyakorol azokra a művészekre, akik őt megértik. Díztes sereg a magyar művészek serege. Pázmány Pétertől Ady Endréig, Besztercei Balázs ötvösművésztől a falusi mézeskalácsminta faragójáig, Mátyás király miniatűr-festő barátjától Szinnyey-Merséig, a Hollandiában tanult magyar nyomdásztól, misztófalusi Kiss Miklóstól Steindl asztalosig, a sok ismeretlen művesztőmesteremből seregét nem is említve, mindnyájuk munkáiból egy arc ragyog felénk: a magyar nép kultúrarcja.

Aki ezt a fényes arcot egy pillanatra is elkapta, azt nem lehet eltántorítani a magyarságtól, azon nem ronthat a nyugati kultúra „destruktív” hatása. Most érzem igazán, hogy milyen nagy dolog is ez a kitérítés, amelyben bennünket részesítettek. Nem más ez, mint hogy kiválasztottak bennünket arra, hogy a mi tehetségünk kis szentjánosbogár fényével ennek a szent arcnak fényét emelni segítsük. De nagy köszönet jár azért is, hogy ma, ebben a kételkedő, bizonytalan és saját arcát nem ismerő korban, ma, amikor a közönség már-már behódol az antikvitásnak, a műrégiségnek, ezzel a kitérítéssel is dokumentálta a miniszter úr ökegyelmessége, hogy van modern magyar iparművészet is, hogy vannak új formák tervezői, új formák készítői, kik becsülettel munkával szállnak síkra a hamis ódon hangulatokat utánzó lakásművészettel szemben. S amikor ettől az érzéstől áthatva mondok köszönetet kitérítésünkért, úgy érzem, hogy ez a kitérítés nemcsak nekünk szól, szól azoknak az itt nem lévő

társainak is, akik az új magyar iparművészet becsületes és meg nem alkuvó munkásai.

Fogadja a kegyelmes elnök úr és a mélyen tisztelt választmány ebben az értelemben mély hálánkat és köszönetünket.

Az éljenzéssel fogadott beszéd után a kitüntetett kiállítók eltávoztak.

Ezután az igazgató előterjeszti a következő jelentéseit:

a) A legutóbbi karácsonyi kiállítás forgalma nem felelt meg a várakozásoknak. Sem látogatottsága, sem az eladások révén elért bevétel nem érte el az előző évek eredményét, amennyiben december hónapban 740 fizető látogató fordult meg a kiállításon, eladások révén pedig befolyt 27,319.000 korona. Fájdalmasan éreztük az általános pénztelenségnek és gazdasági pangásnak lesújtó hatását.

b) Az 1925. évi monzai kiállításról visszaérkezett iparművészeti tárgyakat a vallás- és közoktatásügyi minisztérium megbízásából a Társulat átvette és kiosztotta a kiállítók között. A kiállításon eladott tárgyak értéke 18.314 líra, ami nem mondható kedvező eredménynek. Az olaszok általában drágáították a magyar munkákat s ebben igazuk is van, mert az olaszországi árúk általában 10–30%-os, sőt egyes szakmákban (mint pl. az agyagiparban) az árkülönbözetek még ennél is nagyobb eltérést mutatnak. A kiállítók egyrésze még nem juthatott pénzéhez a volt miniszteri biztos késedelmes elszámolása miatt. A minisztériumban eljárt igazgató azt az ígéretet kapta, hogy a kiállítóknak még járó összegeket február hó folyamán folyósítani fogják.

c) A Társulat által rendezett iparművészeti tárgysorsjáték húzását el kellett halasztani március 21-ére, mert a sorsjegyek egyrésze még nem volt értékesíthető.

d) A kiállítási bizottság és az igazgatóság 1925. december 3-án tartott ülésén hozott határozata szerint javaslatot terjeszt a választmány elé Kozma Károly asztalosmesternek a Társulat érdemével való kitüntetése végett. A javaslat szerint Kozma Károly részvételét a kitüntetésre, mert úgyszólván kivétel nélkül jeles tervezők rajzait valósítja meg műhelyében, finom érzékkel és kifogástalan mesterségbeli munkával.

e) A Szépművészeti Múzeum igazgatója felszólította a Társulatot a Műcsarnok emeleti helyiségének sürgős kiürítésére, mert azokat a Múzeum immár véglegesen átveszi a maga céljaira. Ezért az emeleten lévő vitrinák elhelyezése végett a jubileumi kiállításról visszamaradt szobaberendezések egy részét el kell vitetni.

A választmány az igazgató jelentéseit és intézkedéseit tudomásul veszi s hozzájárul az igazgatóság és kiállítási bizottság javaslatához, mely szerint Kozma Károly asztalosmester a Társulat érdemével kitüntettség. Az érmet neki az elnök az idei közgyűlésen adja át. Kívánatosnak tartja, hogy a Társulat az egyszerű polgári viszonyoknak s a középosztály igényeinek megfelelő szobaberendezésekből álló kiállításra készüljön. Ennek a tervnek a megvitatására és majdan megvalósítására a kiállítási bizottságot hívja fel.

Ezzel az ülés véget ért.

AZ IPARMŰVÉSZETI SORSJEGYEK HÚZÁSÁNAK ELHALASZTÁSA. Az Orsz. M. Iparművészeti Társulat sorsjátékának húzását eredetileg január hó 11-ére tűzték ki, de közbejött nehézségek miatt a sorsjátékintézőség kérelmére és a pénzügyminiszter hozzájárulásával az igazgatóság elhalasztotta a húzás napját 1926 március hó 21-ére.

PÁLYÁZATOK

PÁLYÁZAT OLCSÓ BÚTOROK TERVEIRE.

A székesfőváros tanácsa a Képzőművészeti Bizottság és az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulat javaslatára pályázatot hirdet a középosztály igényeinek megfelelő olcsó bútortervekre. Ezzel lehetővé akarja tenni, hogy a szerényebb anyagi körülmények között élők is a választékosabb ízlést kielégítő, célszerű bútorokhoz juthassanak, továbbá, hogy iparosainknak is módot adjon ilyen szobaberendezések terveinek megszerzésére.

A pályázat föltételei a következők:

I. Pályázat ebédlő bútoraira:

Tervezzenek ebédlőszobaberendezést, amely 15–20 milliós árban elkészíthető és a következő bútorokból álljon:

1. pohárszék (buffet),
2. tálaló, esetleg fiókos szekrény,
3. hatszemélyes kihúzható asztal,
4. két karosszék,
5. hat szék.

Tüntesse fel a pályázó a rajzokon, hogy milyen fából és kivitelben képzele a bútorokat.

II. Pályázat hálószoba bútorainak terveire:

Tervezzenek mintegy 10–15 milliós árban elkészíthető hálószobabútorot, mely a következő darabokból álljon:

1. két szekrényt (ruha- és fehérnemű), vagy egy nagy háromajtós szekrényt, esetleg szekrény és komod-szekrény,
2. két ágyat,
3. éjjeli szekrénykét,
4. tükrös toilette-asztalt,
5. széket.

Pályázni lehet mind a két szobaberendezésre, de lehet csupán egyre is. A pályázók a két szobaberendezés bútorzatát az itt megjelölt bútortípusoktól eltérően is állíthatják össze.

Határozatok, melyek mind a két pályázatra egyaránt érvényesek.

a) A terveket 1:10 arányú léptékű, egyszerűen árnyalt vetületi (orthogonális projekciós) erőteljes tollrajzzal kell elkészíteni. A szekrényeknél a belső beosztást feltüntető metszetek is megkívántatnak. Ha festett bútorokat tervez a pályázó, akkor színes vázlatot is kell mellékelnie.

b) A pályatervekhez költségvetést kell csatolni, amelyben kötelezően jelentsse ki valamely megbízható asztalos, hogy mennyiért vállalja a tervezett bútorzat elkészítését, ha két, és mennyiért, ha egyszerre 12 példányban rendelik meg nála.

c) A pályázat föltételeinek és a művészi igényeknek mindenben megfelelő tervrajzok díjazására a székesfőváros tanácsa mindkét pályázatra külön-külön három-három díjat tűz ki és pedig:

- egy 7.000.000 (Hétmillió) első díjat,
egy 5.000.000 (Ötmillió) második díjat és
egy 3.500.000 (Három és félmillió) harmadik díjat.

E pályadíjak fejében az illető pályázónak a pályadíj odaítélését követő 3 héten belül fénymásolatban való sokszorosításra alkalmas módon (tehát átlátszó papíron) a szobaberendezési bútorok eredeti nagyságú, közvetlen kivitelre alkalmas részletrajzait (műhelyrajzait) is el kell készíteni és az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulatnak beszolgáltatni. Amennyiben a bírálóbizottság ezeket a részletrajzokat is elfogadja, a pályadíjas tervezők e rajzokért fejenként még két és félmillió korona külön díjazást kapnak.

- d) A Társulat a részletrajzokat az esetről-esetre megállapítandó díjak ellenében kiadja a jelentkező iparosoknak és bútorgyáraknak megvalósításra. Ezek kötelesek a szerzői jog honorálására fejében az e rajzok nyomán készült és eladott minden egyes berendezés után az illető tervezőnek a díjszabás szerinti megfelelő százalékos jutalékot fizetni.
- e) A pályázat titkos, tehát lássák el a pályázók pályaműveiket jelígyével és zárt jelígyés borítékba tegyenek egy nevüket és lakásuk címét feltüntető lapot.
- f) A pályázaton csak magyar honos állampolgár vehet részt.
- g) A pályaterveket folyó évi április hó 20-ig kell az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulat igazgatósági irodájába (VI., Andrássy-út 69.) eljuttatni.
- h) A bírálóbizottság fentartja magának a jogot, hogy a pályázó művek bármelyikét 3.500.000 koronáért megvásárolhassa. A megvásárolt rajzok készítőire is irányadók a c) pont utolsó bekezdésében foglalt és a pályadíjas tervezőkre vonatkozó kötelezettség és előny.
- i) A pályázat bírálóbizottsága kilenc tagból áll. Elnöke az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulat elnöke vagy helyettese, tagjai a székesfőváros Képzőművészeti Bizottsága részéről annak elnöke, Buzáth János alpolgármester, vagy helyettese, továbbá Bárczy István, Glück Frigyes és Szakál Géza, az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulat részéről Szabalya-Frischauf Ferenc alelnök és Faragó Ödön, a Magyar Iparművészek Testülete részéről Menyhért Miklós elnök és Györgyi Dénes.
- j) A Társulat valamennyi pályázó művet legalább egy héttel kiállítja a maga helyiségeiben.
- k) E kiállítás leszerelése után harminc napon belül a visszaradart terveket el kell vitetni, mert ezen túl a Társulat nem vállal értük felelősséget.

Budapest, 1926. március 5.

A Székesfőváros Tanácsa,
az Orsz. Magyar Iparművészeti Társulat.

A PENGŐ- ÉS AZ ÚJ VÁLTÓPÉNZÉRMÉK MINTÁIRA HIRDETETT PÁLYÁZATOK EREDMÉNYE. Általános nyilvános pályázatot a Magyar Országos Képzőművészeti Tanács a pénzügyminisztérium megbízásából csak a váltópénzek mintáira hirdetett, míg a pengő (ezüst), a 10, 20 és 100 pengős aranyak mintáinak megtervezésére a minisztérium a legjobb plakettművészeink közül Beck Ö. Fülöpöt, Berán Lajost, Reményi Józsefet és Telcs Edét szűkebb pályázatra hívta fel, mely

felhívásnak mind a négy művész eleget is tett. Ez utóbbi pályázat felett még nem döntött a minisztérium, mert az érvek sokszorosításával összefüggő technikai kérdésekről folyó tárgyalásokat még nem fejezték be. — A váltópénz-mintákra hirdetett pályázat eredménye a következő: az 50 filléres mintájának I. díját Biczó András, a II-at ifj. Pálincás János, a III-at Seregély Dezső; a 20 filléres I. díját Szántó Gergely, a II-at ifj. Pálincás János; a 10 filléres I. díját Tóth Gyula, a II-at Szántó Gergely; a 2 filléres I. díját Tary Lajos, a II-at Hurta Lajos, a III-at Tóth Gyula; végül az 1 filléresnek mintájára hirdetett pályázat I. díját Ékes Lajos, a II-at ifj. Pálincás János, a III-at pedig Szántó Gergely kapta. A bírálóbizottság a kitüntetett művek majdnem mindegyikén némi módosítást kívánt, amit az erre felszólított művészek készségesen teljesítettek. A sokszorosításra legalkalmasabb pályaművek kijelölése kérdésében még folynak a tárgyalások a pénzügyminisztériummal. A pályaműveket a Magyar Iparművészet legközelebbi számában fogjuk ismertetni.

PLAKÁTPÁLYÁZATOK. Két érdekes plakátpályázat került december havában az illetékes bírálóbizottság döntése elé. Az egyiket a szerencsi kakaó- és csokoládégyár felkérésére a M. Orsz. Képzőművészeti Tanács, a másikat a Budapesti Idegenforgalmi Szövetség hirdette. Mindkét pályázat pályaterveinek egybeegyeztetését és kiállítását az Orsz. M. Iparművészeti Társulat vállalta s ugyanő intézte a díjak kifizetését is. Az előbbi pályázat teljes sikerrel járt. 326 pályamű érkezett be a kitűzött határrapra s akadt köztük több, mely minden tekintetben megfelelt a pályázat föltételeinek és céljának. Az ötmillió első díjat a bírálóbizottság Zsigmond István tervének ítélte oda, a hárommillió második díjat Biczó András, a harmadik kétmillió díjat pedig Jeney Viktor kapta. Másfél millióért megvásárolták Hollós Endre rajzát. — Az Idegenforgalmi Szövetség olyan plakáttervet akart a pályázat révén beszerezni, amely sok ezer példányban sokszorosítva külföldi menetjegyirodáknak, pályaudvaroknak és szállodáknak kifüggesztve hirdesse Budapest szépségét, esetleg hévvezéinek gyógyító erejét stb., hogy a külföld utazóközönségben kedvet keltsen Budapest megtekintésére. Ennek a célnak megkapóan és tökéletesen megfelelő pályaművet nem talált a bírálóbizottság a beérkezett 104 terv között s ezért úgy határozott, hogy megismélti a pályázatot, de 2—2 millió jutalmat ad annak az öt pályázónak, kiknek pályaművei leginkább közelítették meg a kitűzött feladatot. Névszerint Haranghy Jenőnek, Matskássy Gyulának, Nagy Kálmánnak, Tary Lajosnak és Zádor Istvánnak.

A ZSOLNAY-GYÁR az Országos M. Iparművészeti Társulat közvetítésével pályázatot hirdetett a Képzőművészeti Főiskola, a M. Kir. Iparművészeti Iskola és a Fővárosi Iparrajziskola növendékei között megadott edényformák díszítésének megtervezésére. Egyik feltétele a pályázati felhívásnak az volt, hogy a kisebb edények díszítését 15—20 perc, a nagyobbakét pedig legfeljebb egy óra alatt végezhesse el az illető munkás. A pályázaton, mely február 8-án járt le, 21 tervező 143 rajzzal pályázott. A bírálóbizottság (Györgyi Kálmán elnök, Mattyasovszky Zsolnay László, Orbán Antal és Vértés Rezső) Trábert Péter (iparrajziskola) és Binder László (iparművészeti iskola) terveinek egy-egy másfélmillió díjat ítél oda és megvásárolta Gácser Katának (iparrajziskola), Morán

Irmának (iparművészeti iskola) és Trábert Péternek egy-egy tervét félmillió koronáért. Valamennyi pályaművet három napig kiállították a Társulat kiállításában.

PÁLYAZAT POSTABÉLYEGEK TERVRAJZAI.
A kereskedelemügyi miniszter postabélyegeket tervrajzaira pályázatot hirdetett, mely március hó 6-án jár le. A bírálóbizottság kilenc tagból áll. Elnöke a m. kir. posta vezérigazgatója, három tagot a posta-vezérigazgatóság, egyet a m. kir. állami nyomda, öt tagot az Orsz. Képzőművészeti Tanács küldött ki. Ezek a következő tanácsstagok: Györgyi Kálmán, Majovszky Pál, Nagy Sándor, Szablya-Frischauf Ferenc és Vigand Ede.

MUZEÁLIS ÜGYEK

AZ IPARMŰVÉSZETI MÚZEUMBAN november 30-án zárult be az iparművészeti és iparrajz-oktatási kiállítás, mely egyike volt az utolsó évek leglátogatottabb múzeumi kiállításainak. Helyébe intímabb természetű magángyűjtemény kiállítása lépett: Benczúr Gyula textilgyűjteményének egy része van kiállítva a múzeum csarnokában. Az elhunyt mester, ki a bársonyok lágy színpompájának, a selymek fénytükrözésének festésében nagy virtuóz volt, különös előszeretettel gyűjtötte a régi szöveteket, hímzéseket, kosztümöket. Gyűjteményét a művész szeretetével válogatta össze; szinte érezni minden egyes darabon, hogy tulajdonosa miként gyönyörködött benne. Saját egyéniségének bélyegét kölcsönözte a gyűjteménynek s önarcképe, mely a kiállításon felénk mosolyog, szinte kiegészíti a brokátoknak és aranyhímzéseknek, kedves régi öltözékeknek színes képét. A Benczúr-család, mely a gyűjteményt kiállítás céljaira az Iparművészeti Múzeumnak átengedni szíves volt, a mester emléke iránti kegyeletből azt óhajtott, hogy gyűjteményének javarésze hazai múzeumainkat gyarapítsa. Az Iparművészeti Múzeumnak sikerült mintegy ötven darabot textilgyűjteménye számára megszerezni, csupa olyan, mely szerencsésen egészíti ki a múzeum szövet- és kosztümsorozatait. Megemlítünk itt közülök néhány XV. és XVI. századbéli olasz ábrás-bársonyt, egy szép applikációs terítőt ugyancsak a XVI. századból, hímzett miseruhákat és püspöksüveget, XVII—XVIII. századbéli francia, olasz, német és magyar szöveteket és hímzéseket, jól konzervált s ma már ritka férfi- és női ruhákat, többnyire a XVIII. századból, aranyhímzésű magyar csizmákat, egy szíronyozott pisztolytokot stb. A múzeum egyébként újabban néhány kiválóan szép régi magyar selyemhímzést vásárolt. Sajnos, a rendelkezésre álló anyagi eszközök korántsem elegendők a sűrűn kínáló vásárlási alkalmak kihasználására, pedig a múzeum gyűjteményeinek a régi magyar iparművészeti emlékekkel való gyarapítása egyszersmind mentési akciót is jelent mindinkább ritkuló emlékeink külföldre való kivándorlásával szemben. A közeljövőben több nagyszabású magyar gyűjtemény kerül eladásra. Közgyűjteményeink részére való sürgős megszerzésük nemzeti érdekből kívánatos volna.

IN MEMORIAM

WILLETTE MEGHALT. A francia Montmartre mult századvégi rajzolói közül újra eltűnt egy, talán a legutolsó, aki annak a romantikának tanui közül még megvolt. Alig két éve, hogy Steinlent megsiratták, most a Parce Domine nagy képének festője, az elkárhozott lelkeknek, a részeg Pierrotoknak és a démoni nőknek nagy grafikusa is belehanyatlott az enyészetbe. Pedig kárezertha montmartrei poézisért, mely tele volt vad szenvedélyekkel, felejthetetlen chansonokkal, revolverlövésekkel és bársonykabátos piktorok kőszálásaival meg masamódlányok bal-lépéseivel. Hőse és felmagasztosítója volt az éjszakai világnak Willette, aki ott állt az első kabarek bölcső-jénél és finom, ideges tollvillanásokkal jegyezte fel a kilencvenes évek krónikáját, csodásan szenzibilis lapokon. Ő maga pedig lélekben mély és hívő katolikus volt, rajongója a királyság eszméjének, gyűlölője az aranyborjúnak és édestestvére minden-kinek, aki szenved, akit az élet megtaposott... A legragyogóbb humor és a legmarcangolóbb szatíra költője a Le Rire-nek és azoknak a napilapoknak hasábjaira, melyek az ő croquis-jait, ezeket a pokoli vigyorgású torzrajzokat közölték. A „humoristes”-ek a francia grafikában még ma is megbecsült helyen állnak azért, mert csintalan humorukban egész világnézet brutális ereje, mély emberi fájdalma is belekeveredik. Willette pedig nemcsak rajzoló, a Montmartre Watteau-ja volt, hanem költő is, vers-író, egy csodásan lágy, érzéki és meleg poézis megszólaltatója, az őse egy mult századvégi romantiká-nak, amelynek minden rügyét lefakasztotta a kegyetlen történelem és az emberek könyörtelen túlekedése.

K Ü L F Ö L D

VIASZFIGURÁK. Molnár Ferenc Rivierája óta sok szó esik róluk, bár csak a művészetekben járatan ember nem tudja, hogy a viaszplasztika ősi művészet, amelynek kezdetei egész a görögökig nyúlnak vissza. Száz évvel ezelőtt pedig a viaszportré-készítés még igen elterjedt mesterség volt, mely a fényképezés feltalálása előtt éppoly olcsó módja volt az arcmás-készítésnek, mint a silhouette-kivágás. De az élet-nagyságú viaszbabák művészi példáit csak a legújabb időkben nyújtják a nagyvárosnak — a divatárúsok kirakatai. A szóbanforgó kirakatok ugyanis a régi giccses, kifejezéstelen és semmitmondó „babaarcok” helyett élő, szép, sőt gyakran egészen excentrikus arccokat mutatnak, olykor pedig a test egész mintázásával egy expresszionista művészet nyelvén szólalnak meg. Ezeknek a viaszfiguráknak felöltöztetésével a párisi divat-szalonnok ruhakreálói egészen harmónikus és egyéni toalett stílus-hatásokat tudnak elérni és valósággal egy jelenkori asszony-ideál testi konstrukcióját állítják elő szemléltetően. Most a kitűnő német fényképező és grafikus: Schenker Károly is foglalkozik ily viaszmodellek készítésével s az ő életnagyságú, de csak de-

Dr. ECSEDI ISTVÁN KÖNYVE

Haranghy Jenő: Ex-libris.

rekig elkészített figurái oly kellemes arcvonalakat, könnyed eleganciát mutatnak, hogy a kisplasztikának igen figyelemreméltó alkotásaival kell itt számolni. Kétségkívül egy könnyű, légy vonalakat szerető és a divatszalonok világába torkolló korhangulat reprezentánsai ezek a szobrok, melyek kísérő-zenéi a nagyváros lüktetésének és megütik az alaphangot az excentrikus dráma bonyodalmai számára is.

LOBMEYR. Éppen száz éve volt mostanában, hogy a bécsi üvegyáros cég a biedermeier-idők néhány száz osztrák, cseh és felsőmagyarországi üvegyára közt létrejött, feltűnt és nyomban utána világmárkává fejlődött. Száz év nagy idő egy ipari vállalkozás életében, kivált ha az a vállalat oly homoktalajra épült, amilyen a volt monarchia gazdasági alépitménye immárcsáz év óta. De a Lobmeyr-üvegek diadalmasan álltak ellen mindenféle viharoknak. Egyszerű, finom színekben csillogó, metszett, festett vagy szintelen poharak, szelencék, flaconok, serlegek és bonbon-

nierek, de soha, egyetlen időszokban sem voltak művésziellenek. A pohár, a kereskedelemnek ez az olcsósági hullámain üszkáló tömegdísztítő műtárgy talán legjobban van kitéve a mindenféle csábító kísértéseknek, hogy édeskés formákkal, hirtvány díszekkel váljon olcsóvá és kelendővé. De e bécsi gyár féltékenyen vigyázott a maga művészi tisztességére azokban a hetvenes és nyolcvanas években is, melyek a gyáripár legszomorúbb évtizedeit jelentik a bécsi műizlésben is. Most azután teljes elismerés, egy egész finomizlésű világ tetszése és hangos dicsérete vált részévé a párisi kiállítás alkalmából. Egy modern rokokó formavilága, csodásan bájos keleti figurák, vésett, közsörült kínai és indus motívumok sokfélesége népesítette be a fekete alapra helyezett lehellefinom üvegeket. A kor vonaljátéka, díszítőkedve szabadon szólalhat meg ma is a százéves gyár legszebb alkotásain. Mintha jelképei volnának annak a legendás frissességnek, örök fiatalságnak, mely az osztrák műipart élte, mert évszázados életében sem a multjáról ábrándozik, hanem a jelennek örül.

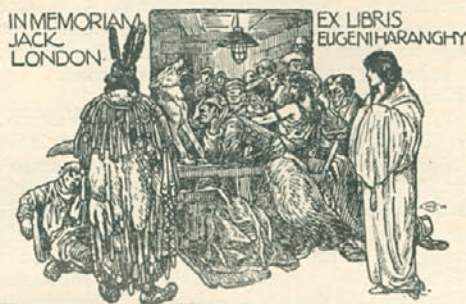
ALAPOS HÁZ. Így nevezte el Bruno Paul, a jeles német építész az ő összerakható faház-típusát, melyet az elmúlt nyáron a drezdai Jahresschau kiállításán mutatott be. Mintegy száz alkatrészből kilenc nap alatt lehet összeállítani ezt a faházat s mindössze háromféle munkásra van az összeállításánál szükség. Mindezt persze az anyagok s főleg díszek legnagyobb takarékoságával éri el a tervezőjük. A fehérnek és barnának kellemes síkváltozataiból áll ez a faház, melynek legjellegzetesebb sajátága, hogy teteje, falazata, mindene lapos. Ezáltal igen nagy előnyök-höz és igen nagy terméktakarításhoz jut az építész. Egyetlen összeeresztés sincs a házon, még a padlója is olyan egyöntetű, mint egy furnéros asztallap. Az ablakok mind oldalt csúsznak be a falazatba. Az építési költségek mintegy 20%-os megtakarítást jelentenek a téglapületekkel szemben. A lapos ház bútortervei is Bruno Paul ügyességét dicsérik. Egyszerű, jóformájú típusbútorok ezek, melyek tervezésénél főleg a térviszonyokkal vetelt számot. Arra törekedett

elsősorban, hogy a háziasszonynak a takarításnál minél kevesebb kényelmetlensége legyen. Egyellen kályha fűti az egész lakást, de azért állandó hideg- és melegvízszolgáltatás van. Sarkok és szögletek alig vannak s ez a tisztogatás könnyű lebonyolítására szolgál. Jellegzetesek azok a furnérbútorok is, melyek a lakáshoz tartoznak. Alig 5-6 milliméter vastag lapokból készülnek ezek a néha hatalmas szekrények, melyekhez egyharmad annyi anyag kell, mint más bútorokhoz. Hajlított felületük technikai fortélyossággal a bútorlapok stabilitását erősíti. Egy új technikát alkalmazott ezeken a jeles német tervező-művész, amelynek még nagy jelentősége lesz a bútoriparban. Bruno Paulon kívül több ismert berendezőművész: Niemeyer, Bertsch és Tessenow is terveznek e faházak részére bútorokat. Különösen azok a szobák tűnnek ki egyszerű és izléses voltukkal, melyekben Tessenow kezére ismerünk. Ennek a nagy építésznek megvan a képessége hozzá, hogy a legszükségesebb pár

bútordarabbal is a szegény ember házába üditő tisztaságot és kedves, otthonos hangulatot varázsoljon. Ebben kitűnő arányérzéke és nemes önmegtartóztatása van segítségére. Egyszerű függőnyei és terítői, bútorainak gondos elhelyezése, egy-egy cserép virág vagy pár bekeretezett grafikai lap a falon, artisztikus hatásokat váltanak ki a szobában. A lapos ház bútorai s kivált szekrényei félig vagy egészen beépített darabok. A szobák belsejében azonban semmi sem árulja el a falak fa-

jellegét, mert vakolva van minden. S a falfestés színei meg a bútorok színe nemes harmóniába olvadnak. A régi német kislakásproblémáknak egyik jelentős tényezőjét, a típusbútor megteremtését vizik hatalmas lépéssel előbbre ezek a szép tervezések.

SAJÁT HÁZ. Hány ember álmodik, épít ragyogó szivárványhidakat, ábránd-lépcsőket, míg „saját házába” jut? Az egyéniség kultúrája a lakásban összegeződik, de igazi dicsfényt a saját házának kandallótűzétől és a saját háza ragyogó csillár-koronáitól kap. Koch Sándor, a jeles darmstadti lapszerkesztő, a legjobb német lakásberendező-folyóiratok és könyvek népszerű kiadója egy emberélet zenitjén most a saját folyóiratában, az Innendekorationban arról számolhat be, hogy eljutott a „saját ház” óhajtvá sejtelt glóriájához. Egy egész nemzedéket tanított meg hangyaszorgalmú munkájával arra, miként építsen magának s másoknak otthon, míg most nemrég Darmstadtban végre önmagán próbálhatta ki a szabadságnak s lakáskultúrának azt az üdvösségét, melyet a saját ház jelent. Az eseményhez méltó ünnepélyességgel mutatja ezt meg folyóiratának, az Innendekorationnak januári számában. Breuhaus Ágost és Rosskolten Henrik alkották meg ezt a házat a gazdával egyetemben, aki évtizedeken át szeretettel gyűjtögette a berendezéséhez való képeket, szobrokat, keleti díszműveket, fafaragásokat, szőnyegeket és egyéb régi s modern tárgyakat. De éppen a szeretet és céltudatosság magasrendű lelki kultúrája folytán harmónikus, nyugalmas otthon lett a sokféle kor és alkotó közös munkájából. Tiszta örömmel és az igaz munka érdemének elismerésével örülünk azon, hogy ennyi válság és csalatkozás

Haranghy Jenő: Ex libris.

közepette sikerült a német iparművészet e nagy apostolának nevelőmunkájára rátenni a koronát és átélteni a legszebb emberi életérzések egyik leghatalmasabbikát: a „saját ház” gyönyörét.

A SVÉDEK. Az az iparművészeti színvonal, amelyre a skandináv állam a modern mozgalmak óta emelkedett, talán sehol sem volt annyira ismeretes, mint éppen nálunk. Emlékezzünk azokra az alkalmaikra, melyekben a svédek textilművészeti fejlődését mutattuk be a Magyar Iparművészet hasábjain. Minket tehát nem lep meg, de a világ szemében nagyjában mégis szenzációként hat az a frissesség, izlés és egyszerűség, mellyel a párisi nemzetközi kiállításon a svédek iparművészete kiemelkedett. Honnan van az, kérdik most építészetének, lakásberendezésének és sokrétű műiparának bámulói, hogy ez az ország oly mértékű, kifinomult és szélsőségektől menten modern tud lenni a mi napjainkban. Hogyan van az, hogy az idők folyamán a gépi sokszorosítás olcsó tömegcikkét csinált a használati eszközök jelentős részéből, de a svédeknek ezek sem estek át a nagy krízisen? A feleletet abban találják, hogy a lakosság átlagának magas értelmi és esztétikai kultúrája megadja nekik azt a biztos érzékenységet, mely szükséges, hogy a körvonalak tiszták s a díszek mérsékeltek maradjanak. Különösen a párisi kiállításon bőszégesen bemutatott svéd poharakon látszik ez meg. A legszebb vésett, metszett kristálypoharak mellett, melyek fejedelmi nászajándékokul és figyelmességükül szolgáltak, ott voltak az egyszerű orreforsi üvegyári poharak, az őfinom tengerzöld, kobalt- vagy füstszíneikkel, gyengéd hajlású formáikkal és derűs szépséget jelentenek a kispénzű háztartások számára is. Ez a szociális hivatásérzés még ma is eleven lelkiismerete minden gyárnak és minden tervező iparművésznek.

JUBILÁLÓ IPARMŰVÉSZETI EGYESÜLET. A müncheni iparművészek és kézműiparosok hetvenöt évvel ezelőtt egyesületet alakítottak, amely azóta meg is változtatta a nevét s ma Bayerischer Kunstgewerbeverein néven ismeretes. Ez az egyesület, amelynek az élén a legkiválóbb német iparművészek állottak, idők folytán a különböző stílusirányzatoknak nemcsak Münchenben, hanem az egész német birodalom területén legjelentősebb képviselőjévé vált. Az 1876. évtől 1922-ig úgyszólván ötvenként feltűnt hol a saját városában, hol a külföldi világkiállításokon bemutatott nagy iparművészeti bemutatókkal és főleg ennek az egyesületnek az érdeme,

hogy az utolsó negyedszázadban München iparművészete szinte példaadóvá lett az egész világ izlés- és ipara számára. A jubiláris ünnepeken tehát, melyek a müncheni Odeonban zajlottak le, úgyszólván az egész német közvélemény hódolt az egyesület nagy multjának és a mostani elnök, Bestelmeyer Germán érdemeinek. Az utóbbi évtizedben a Werkbund nagy és fiatalosabb propagandája kissé háttérbe szorította a konzervatívabb Kunstgewerbevereint. De azért ez az egyesület, amelynek körébe mintegy harminc kézműipari szervezet tartozik bele, ma is nagyon erős. A jövőben pedig úgylátszik újból szerep vár rá. Legalább erre lehet következtetni abból a tényből, hogy mostanában választották meg elnökül Behrens Pétert, a kiváló építész, aki éppen az ünnepi születésén adott messzenemő programot. Ez röviden abban foglalható össze, hogy a Werkbundnak a gépi, a Vereinek pedig a kézműves jellegű iparművészet képviselőit kell magába foglalni és az egyes darabok iparművészetét szolgálnia. Akik ismerik Behrens hatalmas szervezőképességét, nem is vonják kétségbe, hogy ennek az újraéledő egyesületnek hatalmas erkölcsi súlyt fog rövidesen adni.

BÚTORSZÖVETEK. Az angol lakásberendezőizlésnek minden ismerője tudja, hogy mekkora szerepe van az angol lakásban a nyomott szöveteknek. A nagy, nehéz tölgyfa-ülőbútorok keménységét s merev formáit ellensúlyozzák ezek a kellemes virágékségekkel elborított szövetek, kretonok, vásznak. A londoni Society of Arts, hogy a szükségleteket művészileg felfrissítse, kiállítást rendezett nemrég nyomott bútorszövetekből. Igen sok gyáros, tervezőművész és berendező vett részt a kiállítást megelőző pályázati versenyben, de — amennyire a kritikából meg lehet állapítani — az eredmény nagyon győnge volt. Mai formák helyett régi stílusdíszítmények, friss, örömteli színek helyett fáradt, hervadt tompaság ült a verseny munkákon. Az angolok nagyon szeretik a virágokat a falakon, bútorhuzatokon, de a tervezők nagyrésze beírta a virágok naturalisztikus formáival s nem lehetett elég stilizáló-ügyességet, komponálókészséget látni. Mindent összevéve, meglátszott, hogy a nagy bútortextilgyárak híjával vannak az ügyes mintatervezőknek és inkább csak a régi csapásokon haladó rajzolóok jelentéktelen tervezéseit honorálják. De a kritika és a közönség hangos elégedetlensége hihetőleg fel fogja nyitni a szemüket és az angol nyomott szövetekbe bevonul az a frissesség, mely a német művészváznak sajátja.

Haranghy Jenő: Ex libris.

MEGHÍVÓ

az **ORSZ. MAGYAR IPARMŰVÉSZETI TÁRSULAT**

1926. évi május hó 30-án d. e. 11 órakor

az **Andrássy-út 69. sz. alatti régi Műcsarnokban**
tartandó

XCI.

RENDES ÉVI KÖZGYŰLÉSÉRE

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. A választmány jelentése a Társulat 1925. évi működéséről.
3. Az 1925. évi közgyűlésen megválasztott számvizsgálók jelentése és indítványa a felmentés megadásáról.
4. Az 1926. évi költségvetés megállapítása.
5. Alelnök, 20 választmányi tag és 5 számvizsgáló választása.

*Az alapszabályok 26. §-a szerint a közgyűlésen csakis a napirendben
felvett ügyek tárgyalhatók.*

AZ ORSZÁGOS MAGYAR IPARMŰVÉSZETI TÁRSULAT 1925. ÉVI ZÁRÓSZÁMADÁSA

KIADÁS

I. EREDMÉNYSZÁMLA 1925. ÉVI DECEMBER HÓ 31-ÉN

BEVÉTEL

	Előirányzat		Eredmény		Előirányzat		Eredmény	
	aranykorona	papírkorona	aranykorona	papírkorona	aranykorona	papírkorona	aranykorona	papírkorona
I. Művészeti célokra:								
1 Magyar Iparművészet	12.000	180.000.000	152.303.439	12.184	12.000	180.000.000	229.863.400	18.389
2 Jubileumi emlékmű	150	2.250.000	2.250.000	180	400	6.000.000	7.760.000	621
3 Pályázatok, tervek stb.	400	6.000.000	25.500.000	2.040	10.000	150.000.000	101.526.002	8.122
4 Kiállítások	2.500	37.500.000	139.737.430	11.179	4.000	60.000.000	28.633.318	2.290
5 Kiküldetések, jutalmak	1.200	18.000.000	11.270.000	902	2.000	30.000.000	69.058.481	5.525
II. Dolgoi szükségletek:								
6 Iroda	600	9.000.000	7.085.300	567	730	11.000.000	—	—
7 Jutalékra	700	10.500.000	6.494.500	519	1.000	15.000.000	16.745.000	1.340
8 Nyomtatványok	500	7.500.000	771.200	62	80	1.200.000	1.530.000	122
9 Vegyes kiadások	1.500	22.500.000	15.657.816	1.253	300	4.000.000	15.400.000	1.232
III. Személyzet:								
10 Fizetések, lakpénzek	10.600	159.000.000	148.936.171	11.915	2.176	33.099.000	88.796.072	7.104
11 Adó és biztosítási díjak	700	10.500.000	6.757.136	590	—	—	—	—
12 IV. Nyugdíjalapjárulék	200	3.000.000	3.000.000	240	—	—	—	—
13 Előző évi veszteség	1.636	24.549.000	24.549.281	1.964	—	—	—	—
14 A tervezett Magyar Iparművészeti R.-T.-től felvett kölcsön visszafizetésének I. részlete	—	—	15.000.000	1.200	—	—	—	—
	32.686	490.299.000	559.312.273	44.745	32.686	490.299.000	559.312.273	44.745

Budapest, 1925 december 31-én

Ascher Kálmán s. k.,
pénztáros

Györgyi Kálmán s. k.,
igazgató

Csák István s. k.,
ellenőr

Megvizsgálták és rendben találták a közgyűlés által kiküldött számvizsgálók:

Böhm Béla s. k.

Pongrácz János s. k.

Dr. Szőnyi László s. k.

			Pengő	fillér	Papírkorona				Pengő	fillér	Papírkorona
1	Pénzkészlet	— — — —	42	43	521.086	1	Tőkealapítvány	— — — —	1.259	—	15.733.650
2	Értékpapírok	— — — —	1.297	—	16.209.343	2	Előre befizetett tagdíjak	— — — —	360	—	4.500.000
3	Folyószámlán:					3	Hitelezők	— — — —	11.820	—	147.754.007
	M. O. K. T. Á. R.-nál	— — — —	4.088	—	51.100.000	4	Nyugdíjalap	— — — —	410	—	5.125.754
4	Takarékbetét	— — — —	401	—	5.016.500						
5	Előlegek	— — — —	622	—	7.789.300						
6	Gyűjtemények	— — — —	294	—	3.674.000						
7	Leltári ingók	— — — —	—	57	7.120						
	1925. évi veszteség	— — — —	7.104	—	88.796.072						
			13.849	—	173.113.421				13.849	—	173.113.421

Budapest, 1925 december 31-én

Ascher Kálmán s. k.,
pénzürosGyörgyi Kálmán s. k.,
igazgatóCsák István s. k.,
ellenőr

Megvizsgálták és rendben találták a közgyűlés által kiküldött számvizsgálók:

Böhm Béla s. k.

Pongrácz János s. k.

Dr. Szőnyi László s. k.

			Pengő	Papírkorona				Pengő	Papírkorona
I. Művészeti célokra:									
1	Magyar Iparművészet	— — —	14.400	180.000.000	1	Tagsági díjak	— — — —	17.600	220.000.000
2	Pályázatok, tervek, minták	— — —	3.200	40.000.000	2	Kamatok	— — — —	560	7.000.000
3	Kiállítások	— — — —	2.288	36.000.000	3	Kiállítások	— — — —	6.400	80.000.000
4	Kiküldetések, jutalmak	— — — —	1.440	18.000.000	4	Kiadványok	— — — —	3.200	40.000.000
II. Dologi szükségletek:					5	Vegyes bevételek	— — — —	6.400	80.000.000
5	Iroda	— — — —	640	8.000.000	6	Államsegélyek:			
6	Nyomtatványok	— — — —	320	4.000.000		a) vallás- és közokt. min.	— — — —	1.200	15.000.000
7	Vegyes kiadások	— — — —	1.440	18.000.000		b) keresk. minisztérium	— — — —	1.600	20.000.000
8	Jutalékok (tagdíjbeszedés)	— — — —	640	8.000.000	7	A főváros segélye	— — — —	360	4.500.000
9	Előre nem látott kiadások	— — — —	2.400	30.000.000	8	Adományok	— — — —	1.600	20.000.000
III. Személyzet:						Költségvetési hiány	— — — —	9.624	120.296.072
10	Alkalmazottak fizetése, lakbére, nyugdíja	— — — —	12.000	150.000.000					
11	Adó és munkásbiztosítás	— — — —	640	8.000.000					
IV. Nyugdíjalapjárulék			240	3.000.000					
V. Magyar Iparművészeti R.-T.									
12	A tervezett Iparművészeti R.-T.-től felvett kölcsön törlesztésének II. részlete	— — — —	1.200	15.000.000					
	Veszteségáthozat 1925. évről	— — — —	7.104	88.796.072					
			48.544	606.796.072				48.544	606.796.072

A MAGYAR IPARMŰVÉSZEZET MINTAKÖTETEI

KAPHATÓK A TÁRSULAT IRODÁJÁBAN
ANDRÁSSY-ÚT 69. * HÉTKÖZNAPOKON 9—2-IG.

LAPUNK BÉKEBELI FÜZETEIBŐL ÚGYNEVEZETT
MINTAKÖTETEKET
ÁLLÍTOTTUNK ÖSSZE, ÁTLAG 4—5 FÜZETTEL.
EZEKET RENDKÍVÜL KEDVEZMÉNYES ÁRON,
KÖTETENKÉNT

60.000 KORONÁÉRT
ÁRUSÍJTUK.

HUSZONHÁROMFÉLEKÉPEN CSOPORTOSÍTOTTUK
LAPUNK DÍSZES ÉS TARTALMAS FÜZETEIT ÚGY, HOGY
A 23 SOROZAT MÁS-MÁS FÜZETEKET FOGLAL MAGÁBAN.

A MEGRENDELŐKNEK FELSZÁMÍJTUK
A POSTAKÖLTSÉGEKET IS.

ÚJABB TAGJAINK NE MULASSZÁK EL EZT A KEDVEZŐ
ALKALMAT LAPUNK RÉGIBB FÜZETEINEK BESZERZÉSÉRE!